

Sygn. akt VI K 35/15

RK-600-63/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant : st. sekr. Sąd. Ewelina Woźnica

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej wI. Wojciecha Gajdamowicza

po rozpoznaniu w dniach 09.06.2015r., 25.08.2015r., 02.10.2015r., 08.01.2016r., 11.02.2016r. 17.03.2016r., 08.04.2016 roku, s p r a w y

J. M., córki A. i A. z domu H., ur. (...) w I., zam. ul. (...), (...)-(...) P., nr PESEL (...)

Oskarżonej o to, że:

W I., w złożonej w dniu 11 maja 2011 r. korekcie zeznania podatkowego PIT-36L za 2007 rok, podała nieprawdę Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w I., przez wykazanie straty z prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 17.133,76 zł, przez zawyżenie kosztów uzyskania przychodu, a tym samym zatajenie dochodu w kwocie 99.697,69 zł przez co uszczupliła należny Skarbowi Państwa podatek dochodowy od osób fizycznych na kwotę łączną 17.024,00 zł

tj. o czyn z art. 56 § 2 kks

o r z e k a:

1. Uniewinnia oskarżoną J. M. od popełnienia zarzucanego jej czynu
2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

VI K 35/15

UZASADNIENIE

w sprawie karnej J. M. oskarżonej o czyn z art. 56§1 k.k.s. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. od 21.06.2005 r. prowadziła działalność gospodarczą Skup – (...) (...) J. M..

dowód: wpis do (...) (k. 64 akt), zaświadczenie o wpisie (k. 65-66 akt)

Dnia 27.06.2005r. J. M. upoważniła Doradcę (...) S. R. do reprezentowania jej przed urzędami we wszelkich sprawach związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, w szczególności do podpisywania i składania deklaracji podatkowych, rozliczeniowych, zgłoszeń, zawiadomień i tym podobnych dokumentów, udzielania informacji w zakresie i czasie obowiązywania umowy, reprezentowania we wszelkich czynnościach kontrolnych, postępowaniach podatkowych i innych, podpisywania upoważnień do przeprowadzenia kontroli, protokołów z

kontroli, odwołań, podpisywania i składania pism, wniosków, wyjaśnień. Pełnomocnictwo złożono w Urzędzie Skarbowym. Pełnomocnictwo nie zostało formalnie wypowiedziane.

dowód: pełnomocnictwo (k. 63 akt), zeznania S. R. (k. 190v akt)

J. M. zawiesiła działalność gospodarczą 06.08.2010 r.

dowód: wpis do (...) (k. 64 akt)

W toku czynności funkcjonariusze Komisariatu Policji w P. ustalili, w rozmowie z sąsiadami, iż J. M. od około 3 lat przebywa poza granicami kraju, prawdopodobnie w Belgii. Tej treści odpowiedzi udzielili Urzędowi Skarbowemu w I. z piśmie z dnia 21.11.2013 r.

dowód: pismo (k. 54 akt)

S. R. miał pełnomocnictwo do reprezentowania J. M. w toku kontroli w podatku VAT i podatku dochodowym za 2007 r. W wyniku kontroli dokonane zostały ustalenia w oparciu o które S. R. złożył korekty. Składając korekty zeznań za 2007 r. opierał się o protokół kontroli i uzgodnienia z Urzędem Skarbowym. W zakresie podatku VAT nie miał on wątpliwości co do ustaleń, natomiast co do podatku dochodowego dane nie były czytelne.

dowód: zeznania S. R. (k. 190v akt)

S. R. w dniu 11.05.2011 r. jako pełnomocnik podatnika J. M., złożył korektę zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2007 r. (PIT – 36L). W zeznaniu wskazał przychód w wysokości 1217084,43 zł, koszt uzyskania przychodów 1234218,19 zł i stratę 17133,76 zł. Zeznanie – korektę podpisał i opatrzył pieczęcią. Nadto złożył informację o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007, deklaracje Vat – 7 za miesiące od stycznia do grudnia 2007 r. Pismo o przyczynach złożenia korekty, z którego wynika, iż konieczność sporządzenia wymienionych korekt podyktowana została ustaleniami przeprowadzonej kontroli przez Urząd Skarbowy w I.. Brak dowodu, iż J. M. miała świadomość składania korekty przez pełnomocnika oraz treści tej korekty.

dowód: korekta (59-60, 61, 62 akt, k. 3-6 akt postępowania podatkowego), zeznania S. R. (k. 190v – 191 akt)

W dniu 16.05.2011 r. sporządzona została adnotacja służbowa, iż dane zwarte w korektach deklaracji VAT – 7 z dnia 11.05.2011 r. oraz dane zawarte w korekcie zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2007 r. PIT – 36L są zgodne z ustaleniami kontroli przeprowadzonej u J. M..

dowód: pismo (k. 2 akt postępowania podatkowego), zeznania S. R. (k. 190v akt)

Postanowieniem z dnia 04.07.2011 r. wszczęte zostało z urzędu postępowanie podatkowe w sprawie określenia J. M. wysokości zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 r.

dowódów: postanowienie (k. 7 akt postępowania podatkowego)

Decyzją z dnia 31.12.2012 r. ((...) 1/41 10 – o -4- (...)) Naczelnik Urzędu Skarbowego w I. określił J. M. wysokość zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 r. w kwocie 17.024 ,00 zł. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że z ustaleń kontroli wynika, iż J. M. zaniżyła dochód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych w 2007 r. albowiem na fakturach dokumentujących sprzedaż pojazdów zaniżyła wartość transakcji, zawiżyła koszty uzyskania przychodu z działalności gospodarczej poprzez podwójne zaewidencjonowanie kosztów zakupu samochodu S. nabytego 16.06.2007 r. oraz zawiżyła koszty uzyskania przychodu z działalności gospodarczej poprzez zaewidencjonowanie w podatkowej księdze przychodów i rozchodów wydatków na zakup paliwa nabytego na podstawie faktur VAT, na których brak było numeru rejestracyjnego pojazdów, nie prowadziła również ewidencji przebiegu pojazdów. Jednocześnie wskazano, iż w wyniku czynności kontrolnych w dniu 11 maja 2011 r. J. M. złożyła korektę zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w 2007 r.

uwzględniającą nieprawidłowości ustalone w trybie kontroli podatkowej. Analiza zgromadzonego materiału wykazała, iż zakwestionowano prawidłowość 24 transakcji sprzedaży pojazdów udokumentowanych fakturami wymienionymi na stronach 25 do 28 decyzji. Organ odstąpił od oszacowania albowiem dowody uzyskane w toku postępowania pozwalały na określenie podstawy opodatkowania. Tym samym organ uznał, iż różnica pomiędzy podatkiem należnym ustalonym w trakcie postępowania podatkowego a wskazanym w zeznaniu podatkowym wynosi 17.024,00 zł. Decyzję przesłano jedynie J. M., doręczono poprzez awizo. S. R. nie brał udziału w prowadzonym postępowaniu podatkowym zakończonym decyzją. Decyzji mu nie doręczono.

dowód: decyzja (k. 4-20 akt, k. 223-207 akt postępowania podatkowego), kserokopia dowodu doręczenia (k. 21 akt), zeznania S. R. (k. 190v akt), pismo (k. 67 akt postępowania podatkowego)

Postanowieniem z dnia 20.05.2013 r. na podstawie art. 17§1pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.k.s. wobec przedawnienia karalności umorzono dochodzenie w sprawie nierzetelnego prowadzenia przez J. M. w okresie od 01.01.2007 r. do 31.12.2007 r. ksiąg podatkowych w postaci ewidencji sprzedaży VAT, ewidencji zakupów VAT i ewidencji kwot podatku naliczonego tj. o przestępstwo z art. 61§1 k.k.s. oraz podania nieprawdy w złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w I. deklaracjach w podatku od towarów i usług VAT – 7 za miesiące od stycznia do sierpnia 2007 r. oraz od października do grudnia 2007 r.. przez co naraziła podatek na uszczuplenie w kwocie 23.604,00 zł tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56§2 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s.

dowód: postanowienie z dnia 20.05.2013 r. (k. 49 – 50 akt)

J. M. nie była karana sędownie.

dowód: informacja KRK (k. 32, k. 105, k. 126 , k. 196 akt)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody.

Postępowania prowadzone było w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych. Oskarżona w toku postępowania sądowego ani podatkowego nie była przesłuchana.

Na wiarę w świetle pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zasługiwały zeznania świadka S. R. (k. 152 v, k. 190v - 191 akt) w jakich odniósł się on do zarzutu stawianego oskarżonej, w szczególności potwierdził iż reprezentował ją w toku postępowania kontrolnego i w oparciu o ustalenia kontroli złożył korektę zeznań w podatku dochodowym i podatku Vat za 2007 r. Potwierdza to adnotacja urzędowa na k. 2 akt postępowania podatkowego, jak również treść decyzji z dnia 31.12.2012 r str. 4. Brak było dowodów, iż oskarżona miała świadomość składania korekty i treści tej korekty w podatku dochodowym za 2007 r. S. R. nie wskazał bowiem, iż oskarżona miała świadomość składania tychże dokumentów w dniu 11.05.2011r. Świadek potwierdził również, iż J. M. przebywa za granicą, co wynika również z wywiadu Policji. Nadto zważyć należy, na fakt i datę zawieszenia działalności gospodarczej. Kwestia udzielenia pełnomocnictwa potwierdzona została dokumentem. Wątpliwości budzi jedynie kwestia zawiadomienia S. R. o toczącym się postępowaniu podatkowy. Z akta postępowania podatkowego wynika bowiem, iż doręczono świadkowi odpis postanowienia o wszczęciu z urzędu tegoż postępowania oraz pisma celem wypowiedzenia się czy reprezentuje oskarżoną w tymże postępowaniu. Nie budzi natomiast wątpliwości fakt, iż decyzji wobec bierności doradcy podatkowego, nie doręczono jemu decyzji z dnia 31.12.2012 r. W ocenie Sądu w pozostałym zakresie zeznaniom tego świadka należało dać wiarę, zwłaszcza iż składając określonej treści zeznania sam narażał się na odpowiedzialność karnoskarbową.

Za przydatny Sąd uznał również pozostały materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony. Strony ustaleń i treści decyzji z dnia 31.12.2011 r. nie kwestionowały. Nadto pomocne były również akta postępowania podatkowego. Należy jednak podkreślić, że wobec dokonanych w sprawie ustaleń, odnośnie okoliczności złożenia korekty zeznania będącego przedmiotem zarzutu, nie było konieczne szczegółowe odwoływanie się do ustaleń postępowania podatkowego w zakresie podania nieprawdy w złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w I. deklaracjach w podatku od towarów i usług VAT – 7 za miesiące od

stycznia do sierpnia 2007 r. oraz od października do grudnia 2007 r.. i narażenia przez to podatku na uszczuplenie albowiem w tym zakresie postępowanie podatkowe zostało umorzone. Tym samym nie było konieczne omawianie zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania podatkowego albowiem podawali oni na okoliczności nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia zasad odpowiedzialności oskarżonej w niniejszym postępowaniu.

J. M. stała pod zarzutem popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56§2 k.k.s. a polegającego na tym, że:

w I., w złożonej w dniu 11 maja 2011 r. korekcie zeznania podatkowego PIT-36L za 2007 rok, podała nieprawdę Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w I., przez wykazanie straty z prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 17.133,76 zł, przez zawyżenie kosztów uzyskania przychodu, a tym samym zatajenie dochodu w kwocie 99.697,69 zł przez co uszczupliła należny Skarbowi Państwa podatek dochodowy od osób fizycznych na kwotę łączną 17.024,00 zł

Odpowiedzialności przewidzianej powołanym przepisem podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości sprawca podlega odpowiedzialności na podstawie art. 56§2 k.k.s.

Konstrukcja określonych art. 56 k.k.s. typów czynu zabronionego związana jest ze szczególną instytucją prawa podatkowego określaną mianem tzw. samoobliczenia podatku przez podatnika, który z mocy właściwych przepisów prawa podatkowego zobowiązany jest do przeprowadzenia procedury ustalenia wysokości ciężącego na nim w danym okresie obliczeniowym zobowiązania podatkowego oraz przedstawienia organowi podatkowemu oświadczenia zawierającego dane dotyczące podstawy istnienia oraz wysokości ciężącego na podatniku zobowiązania podatkowego, a także uiszczenia tak ustalonego podatku w przewidzianym w prawie dodatkowym terminie. Podatnik dokonujący samoobliczenia podatku po pierwsze musi złożyć deklarację zawierającą oświadczenie co do faktycznie poniesionych wydatków i uzyskanych przychodów. Po drugie musi samodzielnie dokonać oceny, które z tych wydatków należy właściwie zakwalifikować jako podlegające odliczeniu (uzasadnienie wyroku TK z dnia 12 września 2005 r., SK 13/05, OTK-A 2005, nr 8, poz. 91). Przepis art. 56 k.k.s. określa podstawową konstrukcję z punktu widzenia ochrony mienia Skarbu Państwa lub innych uprawnionych podmiotów w zakresie wynikającym z ekspektatywy uzyskania określonych przysporzeń majątkowych w związku z prawidłowym wykonaniem obowiązków podatkowych. Nadto wyznacza podstawowy obszar kryminalizacji w sferze oszukańczych zabiegów związanych z określonymi regulacjami podatkowymi, obejmując zachowania polegające na podaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy i narażeniu w ten sposób na uszczuplenie podatku, a tym samym wszystkie te sytuacje, w których w wyniku określonego zachowania dochodzi do powstania ryzyka niezasadnego pomniejszenia wysokości zobowiązania podatkowego. Przepis art. 56 k.k.s. ma charakter blankietowy, jego treść zawiera bowiem odesłanie do regulacji z zakresu prawa podatkowego, które konkretyzują treść znamion typu czynu zabronionego. Ogólnym przedmiotem ochrony przepisu art. 56 k.k.s., stanowiącego element systemu prawa karnego skarbowego, jest interes (i porządek) finansowy państwa (Skarbu Państwa i innych uprawnionych podmiotów do danin publicznych). Rodzajowym przedmiotem ochrony wszystkich typów przewidzianych w art. 56 k.k.s. są obowiązki podatkowe związane z konstrukcją samoobliczania podatku, a więc służące do ustalenia istnienia oraz wysokości zobowiązania podatkowego. Przestępstwo oszustwa skarbowego określone w art. 56 § 1 i 2 k.k.s., stypizowane w art. 56 § 3 k.k.s. wykroczenie oszustwa skarbowego oraz wykroczenie niezłożenia w terminie deklaracji lub oświadczenia określone w art. 56 § 4 k.k.s. mają charakter indywidualny. Zgodnie z literalnym brzmieniem art. 56 k.k.s. ich sprawcą może być tylko osoba posiadająca status "podatnika". Podatnikiem jest - wedle treści art. 7 § 1 ordynacji podatkowej - osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Konstrukcja przestępstwa oszustwa podatkowego, charakteryzując czynność sprawczą jako "narażenie podatku na uszczuplenie", precyzuje zarazem sposoby wywołania ustawowo stypizowanego stanu rzeczy (skutku), wskazane wyżej. „Podanie nieprawdy” polega na przedstawieniu organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi okoliczności niezgodnych z rzeczywistością, istotnych z punktu widzenia danego typu podatku w kontekście elementów mających znaczenie dla ustalenia istnienia tego zobowiązania podatkowego oraz wskazania

jego wysokości. Trybunał Konstytucyjny wskazała, że zwrot "podaje nieprawdę" odnosi się do treści deklaracji lub oświadczenia, a konkretnie przedstawianych w tych dokumentach danych dotyczących okoliczności istotnych z punktu widzenia ustalenia istnienia oraz określenia wysokości zobowiązania podatkowego. Z punktu widzenia znamienia "podaje nieprawdę" istotne są dwa elementy: po pierwsze, kwestia rzetelności podawanych w deklaracji lub oświadczeniu danych, a więc odzwierciedlenia przez podatnika w tych dokumentach danych zgodnych z faktami; po wtóre, zagadnienie właściwej kwalifikacji pewnych okoliczności, które rzeczywiście wystąpiły z punktu widzenia ich znaczenia dla ustalenia istnienia oraz wysokości zobowiązania podatkowego. Drugim z wymienionych w art. 56 § 1 k.k.s. znamion modalnych jest „zatajenie prawdy w deklaracji lub oświadczeniu”. Przez zatajenie rozumieć należy sytuację, w której treści zawarte w deklaracji lub oświadczeniu nie obejmują wszystkich danych istotnych z punktu widzenia podstaw ustalenia istnienia oraz określenia wysokości zobowiązania podatkowego. Zatajenie prawdy stanowi zaniechanie ujawnienia w deklaracji lub oświadczeniu informacji dotyczących określonych zdarzeń mających miejsce w rzeczywistości, w sytuacji istnienia obowiązku ujawnienia tych danych. Przewidziany w art. 56 k.k.s. delikt skarbowy określa dwa przedmioty bezpośredniego działania. Zachowanie sprawcy skierowane jest bowiem z jednej strony na organ podatkowy, inny uprawniony organ lub płatnika, z drugiej zaś na mienie Skarbu Państwa lub innych uprawnionych podmiotów, które zostaje narażone na uszczuplenie. Przez organ podatkowy rozumieć należy zgodnie z treścią art. 13 ordynacji podatkowej, stosownie do swojej właściwości m.in. : naczelnika urzędu skarbowego. . Przedmiotem bezpośredniego działania sprawcy czynu zabronionego określonego w art. 56 § 1-3 k.k.s. są także dane istotne z punktu widzenia ustalenia istnienia oraz wysokości zobowiązania podatkowego. Chodzi zatem o dane mogące mieć wpływ na istnienie lub wysokość podatku. Takimi danymi są w szczególności przedmiot opodatkowania oraz podstawa opodatkowania. Typy czynu zabronionego określone w art. 56 § 1-3 k.k.s. mają charakter materialny. Konstrukcja art. 56 § 1-3 k.k.s. przesądza, że dla odpowiedzialności karnej niezbędne jest nie tylko wypełnienie przez zachowanie sprawcy jednej z form zachowania określonych w znamionach modalnych, lecz konieczne jest ponadto wywołanie poprzez takie właśnie zachowanie skutku w postaci narażenia na uszczuplenie danego podatku. Zgodnie z treścią art. 53 § 28 k.k.s., zawierającego legalną definicję "narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej", znajdującą zastosowanie do konstrukcji przewidzianej w art. 56 § 1-3 k.k.s. przez narażenie rozumieć należy "spowodowanie konkretnego niebezpieczeństwa takiego uszczuplenia - co oznacza, że zaistnienie uszczerbku finansowego jest wysoce prawdopodobne, choć nie musi nastąpić". Przez uszczuplenie rozumieć należy obniżenie wysokości zobowiązania podatkowego w stosunku do jego wysokości ustalonej w oparciu o prawidłowe zastosowanie regulacji prawa podatkowego do konkretnego stanu faktycznego. Uszczuplenie może objawiać się jako obniżenie wysokości zobowiązania podatkowego o pewną kwotę przy zachowaniu obowiązku uiszczenia podatku w pewnej wysokości lub polegać na ustaleniu wysokości zobowiązania podatkowego w danym okresie rozliczeniowym na poziomie "0" (zerowym). Narażeniem na uszczuplenie jest przede wszystkim niezadeklarowanie należnej kwoty podatku, od którego uiszczenia sprawca się w ten sposób uchylił, a nadto w szczególności niezgłoszenie właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu podatkowania, niezgłoszenie danych mogących mieć wpływ na ustalenie zobowiązania podatkowego lub jego wysokości albo podania takich danych niezgodnie z rzeczywistością oraz nierzetelne prowadzenie ksiąg, a także każde inne działanie prowadzące do powstania różnicy między należną kwotą a wykazaną w zeznaniu podatkowym. (wyrok SN z dnia 11 lutego 2003 r., IV KKN 21/00, LEX nr 77435). Z uwagi na materialny charakter typów przewidzianych w art. 56 § 1-3 k.k.s. konieczne jest wykazanie, że między działaniem sprawcy a skutkiem w postaci narażenia na uszczuplenie podatku zachodzi powiązanie przyczynowe. Chodzi tutaj o tego rodzaju powiązanie, zgodnie z którym nie wystąpiłoby wysokie prawdopodobieństwo uszczuplenia podatku bez podania nieprawdy, zatajenia prawdy lub niedopełnienia obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją lub oświadczeniem. Określone w art. 56 § 1-3 k.k.s. typy oszustwa podatkowego mają charakter umyślny. Przepięstwo z art. 56 k.k.s. można popełnić jedynie umyślnie (art. 4 § 1 i 2 k.k.s.)" (postanowienie SN z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 267/05, LEX nr 180799. Dla przypisania strony podmiotowej oszustwa podatkowego konieczne jest stwierdzenie, że sprawca obejmował świadomością i wolą (w postaci chęci lub co najmniej godzenia się) wszystkie elementy strony przedmiotowej tego typu czynu zabronionego. Sprawca musi być zatem świadomy, że swoim zachowaniem podaje nieprawdę lub zataja prawdę, że czyni to, kształtując w określony sposób treść deklaracji lub oświadczenia, że w ten sposób przedstawia błędnie okoliczności

istotne z punktu widzenia podstawy lub wysokości zobowiązania podatkowego oraz że naraża w ten sposób podatek na uszczuplenie.

Zdaniem Sądu materiał dowody zgromadzony w toku niniejszego postępowania, jak również materiał zgromadzony w aktach postępowania kontrolnego, nie pozwala na uznanie winy oskarżonej. Nie można bowiem uznać, iż oskarżona zrealizowała znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej powołanego wyżej przestępstwa skarbowego. W świetle złożonej w dniu 11.05.2011 r. korekty zeznania PIT - 36L, nie można stwierdzić, iż to J. M. podała nieprawdę. Zeznanie – korekta złożone zostało przez pełnomocnika – doradcę podatkowego S. R., wymieniony korektę podpisał, złożył informację o przyczynie jej złożenia. Wymieniony nie wskazał, iż J. M. miała świadomość złożenia korekty i jej treści. Świadek podał bowiem, iż nie miał z nią kontaktu. Z wywiadu Policji wynika, iż od 2010 r. J. M. nie przebywała w kraju. Jej działalność gospodarcza została w 2010 r. zawieszona, w toku postępowania podatkowego wszystkie pisma doręczane były poprzez awizo. Podkreślić przy tym należy, iż S. R. umocowany był do składania zeznań, korekty co wynika z pełnomocnictwa z 2005 r. Wymieniony reprezentował, w rozumieniu Ordynacji podatkowej, podatnika – J. M. w toku postępowania kontrolnego. Co więcej wyniki tegoż postępowania kontrolnego zawarte w protokole pokontrolnym, znalazły odzwierciedlenie w treści przedmiotowej korekty. To z kolei potwierdza adnotacja na k. 2 akt podatkowych ale również treść samej decyzji z dnia 31.12.2011 r. str. 4. Tym bardziej nie można stwierdzić, iż działanie doradcy podatkowego czy nawet samej oskarżonej (choć brak jakiegokolwiek dowodu na związek jej ze złożeniem korekty), podyktowane było chęcią przedstawienia błędnych danych w rozumieniu art. 56§2 k.k.s. Objęte było winą umyślną o której mowa wyżej. Kwestia prawidłowości korekty w podatku VAT za 2007 r. nie była przedmiotem postępowania ale i nie była kwestionowana przez organy podatkowe. W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu, istniała jedynie możliwość rozważenia odpowiedzialności oskarżonej za podanie nieprawdy w złożonym za 2007 r. zeznaniu w podatku dochodowym, zarzut oskarżonej poczyniono natomiast z faktu złożenia korekty. Dalej zważyć należy, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22.02.2006 r., III KK 213/05 „sprawcą przestępstwa, odpowiadającym w oparciu o treści art. 9§3 k.k.s., może być m.in. doradca podatkowy zajmujący się, na podstawie umowy, sprawami gospodarczymi (w tym także finansowymi) osoby fizycznej, prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której przyznano zdolność prawną.” Jednakże w przedmiotowym postępowaniu zarzut postawiono jedynie J. M.. S. R. nie przesłuchano nawet w toku postępowania przygotowawczego.

Z tych względów Sąd u niewinnił oskarżoną od popełniania zarzucanego jej czynu.

Kosztami procesu stosowanie do art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113§1 k.pk. obciążono Skarb Państwa.

SSR Sylwia Rolirad – Majewska